

SOCHAŘI MASA

JAKUB HOZA

**KNIHY JAKUBA HOZY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Strašák

Do pekla a zpět
Spálená země

Nathaniel Darnsworn

Jako sama smrt
Sochaři masa

Připravujeme

Projít ohněm
Bez návratu
Theatre Macabre

SOCHAŘI MASA

JAKUB HOZA

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2023

Cover Illustration © Tomáš Duchek, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-534-0 (pdf)

„Nejprve si musíme vyjasnit jednu věc, dobrý muži. Jsou skutky, které je možno odpustit a zapomenout. Pak jsou takové, které je možno odpustit, ale ne zapomenout. Pochopení bohů pro slabosti smrtelníků je široké jako oceán, ale nikoliv bezbřehé. Jsou skutky, které není možno odpustit ani zapomenout. V takovém případě by mi nezbylo nic jiného než ti ukázat, proč mi kdysi říkali Zabíječ.“

– Ctihodný otec Darius, kněz z katedrály v Charogne

KAPITOLA PRVNÍ

DOSTAVNÍK DO BEAUCLAIRE

Když dostavník se zavráním zastavil, zvedli všichni ve stanici hlavy. Příjezd byl pro ně překvapením. Začínalo se smrákat a v tak pozdní hodinu žádná pravidelná linka přes stanici nejezdila. Zevnitř vůz neviděli, ale dobře slyšeli, co se děje.

Nejprve se ozvalo zafrkání koní. Poté dopad, jak kočí seskočil z kozlíku, a vrznutí dvířek vozu. Těch několik slov, která zvenku zaslechli, nebylo příliš srozumitelných, ale přesto posluchačům připadala úsečná.

Zanedlouho na prknech verandy zaduněly kroky několika párů nohou. Dřevěné dveře se zhouply na dobře promazaných závěsech a první z návštěvníků vstoupil dovnitř. Štíhlý mladý muž měl rozčuchané vlasy zastřížené těsně nad rameny, upravenou bradku stejně tmavou jako jeho hnědá kštica, pod okem ještě tmavší monokl a na ruku těžké okovy.

Do větší ze dvou místností nevelké budovy stanice se spíše vpotácel, než vešel. Škorně nad kolena měl zamazané blátem, kdysi bílá nabíraná košile s hlubokým výstřihem s volány a nařasenými rukávy byla zašlá, jako by ho v ní někdo protáhl mastným prachem. Přehlédnout se nedaly ani tmavé rezavé skvrny zaschlé krve.

Muž se ve dveřích zastavil, aby se rozhlédl po místnosti, ale kopianec těžké boty ho rázně zbavil nerozhodnosti. V předklonu

překlopýtal několik sáhů, než se dokázal zastavit, aniž by upadl. Vzápětí ho škrubnutí řetězu opět vyvedlo z rovnováhy. Ani tentokrát však nespadol na prkennou podlahu stanice.

„Jestlipak to není pěkně drsný chlapík, ten náš malý hejtmán?“

Muže, který to pronesl hrubým hlubokým hlasem, si osazenstvo stanice všimlo až v okamžiku, kdy promluvil. Do té doby vázal jejich pozornost jeho vězeň, který tak spektakulárně prošel dveřmi jako první. Chlapík třímal v levé ruce silný řetěz, který vedl až k železkám na vězňových zápěstích.

Byl mnohem starší. Na hřbetě vlekl alespoň padesát křížků. Na těle vysokém skoro dva metry a hubeném, jako by snad ani neobsahovalo svaly, měl navlečenou černou koženou kazajku. Vzhledem k tomu, jak přiléhala k jeho tělu, musela být šitá na míru. Stejně jako antracitové kožené kalhoty a vysoké boty.

Oči všech však přitahoval především meč se širokou čepelí, který se mu houpal v pochvě u boku. Délka čepele odpovídala jednoručnímu meči, ale rukojeť byla prodloužena pro obouruční úchop. To nebylo obvyklé. V Aisante už před lety přišly do módy rapíry a v její armádě šavle.

Dlouhé šedivé vlasy si muž stáhl do ohonu a stejně šedivý byl i jeho knír spojený s kotletami. Tenké rty nad hranatou čelistí se zkrivily v úšklebku. Chladné, světle modré oči podezřívavě přejely po místnosti.

Jeho pohled se zastavil na štíhlém, prošedivělém muži. Ten ztuhl v pohybu s hlavou otočenou k nově příchozímu. Právě se chystal nalít si z otlučené konvice, postavené na malých bachratých kamínkách uprostřed místnosti, do oblýskaného plecháčku. Byl hladce oholený až na široké kotlety rámuující čelist. Na nově příchozí se přes malé kulaté brýle upíraly pozorné tmavé

oči. Byl oblečený do silného kabátu, jaký měli ve zvyku nosit zákonozpytci a soudci. Zpod něj vyčnívala cibulová hlavice meče s košem chránícím celou ruku.

Vnitřními dveřmi vešel do místnosti chlap v kožené zástěře natažené přes párající se tuniku. Kalhoty měl vyspravené mnohými záplatami. V náruči nesl nasekané dřevo. Z nevelké mezery mezi rozčepýřenými vlasy a plnovousem, který mu padal až na polínka, vykoukly podezřívavé oči.

Šedivý knír nově příchozího se pozvedl v náznak úsměvu.

„To je cikorka, Harrgu?“

„Ať mi samotnej ďábel vojede řiť, starej Smrták osobně! Dobřejch deset let jsem tě neviděl.“

„Neměl jsem tu žádnou práci,“ odušil Smrták.

Harrg složil dřevo ke kamínkům. S heknutím se narovnal a zavrtěl hlavou.

„Práce pro lovce lidí je tady v okolí jako všude jinde, Smrtáku. Stačí se podívat na toho ubohýho parchanta, kterýho máš na řetězu.“

„Tenhle? S tím jen projíždím. Chytil jsem ho až v Ardeny. Kdybych ho ale odevzdal tam, cena by byla nižší, a taky by ho jenom pověsili. A že o to dost stáli. Dva dny jsem se s nimi musel dohadovat. To v Beauclaire je na něj vypsáno moc pěkných tři sta padesát zlatých. A já je chci. Kromě toho nejspíš dostane zostřený trest. Až z něj budou stahovat pásy kůže, ještě bude prosit o tanec na konci provazu. Třeba ho budou i lámat kolem. A já to chci vidět,“ zašklebil se zle Smrták.

„Co provedl, že si vysloužil něco takového?“ otrásl se Harrg.

„Přesně nevím, ale zaslechl jsem něco o tom, že v celé záležitosti figurovala rychtářova žena a manželská postel. A kuchyňský stůl. A seno ve stáji. Je to pěkně nadržžený zmetek.“

„Hochu nešťastnej,“ obrátil Harrg oči k nebi. „Jen kvůli tomu, že jsi neudržel ptáka v kalhotách.“

Smrťák se zachechtal. Byl to nepříjemný, skřípavý zvuk.

„Ušetři si lítost. Zaplatíš za svou blbost. Za to, že pořád opakuje ty samé chyby. Jak myslíš, že jsem ho chytil? Mezi ženskými stehny. Kromě toho to není jen tak nějaký floutek, truvér a povaleč. Je to vůdce loupežnické bandy. Nebo alespoň byl. Pět z nich jsem složil a nechal chcípnout v bahně selského dvora.“

„Jo, jsi zasraný mordýř,“ zahučel vězeň.

„Hleďme, kdo to mluví a o morálce káže. Kolik kupců jsi nechal s proříznutým hrdlem ležet ve vývratu?“

Smrťák upřel na vězně pohrdavý pohled. Pak pokýval hlavou.

„Nic neříkáš? To je moudré, a ve vlastním zájmu bys v tom měl pokračovat. Odměnu za jeho kumpány jsem vybral na místě, ale moc za ně nebylo.“

Harrg se zamračil.

„Počkej, počkej, Smrťáku. Snad to není Lambrecht? Po tom pacholkovi šli biřici celé roky.“

„Nepovídej. A přitom je to takový sráč. Zřejmě jsem se měl vrátit už před lety. Ale takový už je život. Můžu si nalít cikorku? Zaplatím.“

„Posluž si, hrnky jsou támhle na polici,“ máchl Harrg rukou doleva.

Smrťákovi stačily dva dlouhé kroky. Přestože v té chvíli stál ke svému vězni otočený zády, ten se ani nepohnul a o nic se nepokoušel.

„Mohu také dostat šálek?“ ozval se zvučně.

Lovec lidí se po něm ani neohlédl.

„Harrgu, udělej mi laskavost a dej mu hrnek vody. Třeba z koňského žlabu. Cikorky je pro něj škoda.“

„Kvůli němu ven nepůjdu, vedle mám vědro,“ zareptal správce stanice.

Vzal poslední volný hrníček a prošel dveřmi do vedlejší místnosti.

Smrťák zamířil ke kamínkům. Pomalu si nalil z konvice. Napil se a sykl. Pak se zadíval na muže v kabátě a s brýlemi.

„Horké,“ poznamenal.

„Vskutku,“ přítakal muž. „Jak se dá ostatně očekávat od tekutiny na rozpálených kamnech.“

Smrťák se ušklíbl.

„Copak jste zač, pane? Nemohl jsem si nevšimnout mrtvého, který leží venku vedle verandy. A také meče po vašem boku.“

Oslovený mírně pozvedl obočí a na tváři se mu objevil úsměv.

„Nuže, pane, jmenuji se Julius Fuarieu a jsem ranhojič a lékař. Pokud byste mi snad nevěřil, podívejte se do dvou kožených brašen postavených vedle dveří. Jsou v nich mé nástroje, zásoby a přenosné laboratorium. A co se mrtvého týče, je to následek soukromého sporu, do kterého nikomu nic není.“

Stále s úsměvem se Julius napil z hrnku.

Lovec lidí naznačil hlavou úklonu.

„Prohlédl jsem si ho a není na něj vypsána žádná odměna, takže mě nezajímá. Ani na vás, když už jsme u toho.“

Lékař opět pozvedl obočí.

„Vidím, že jste skutečně oddán své profesi.“

„Peníze jsou všude okolo. Stačí jen dávat pozor.“

Smrťák zafoukal do tekutiny v plecháčku a poté se podruhé napil. Tentokrát spokojeně zamlaskal.

„Namletý kořen čekanky, a jak lahodně chutná s horkou vodou, že?“ poznamenal Julius. „Ještě lepší by ovšem byl s kapkou mléka. Žel, náš hostitel má k dispozici jen kozí mléko. A přestože

je čerstvé, přímo ze struků, je příliš... jak bych to jen řekl? Ach ano, aromatické.“

„Dost, to stačí!“ mávl lovec lidí rukou. Řetěz zachřestil a vězeň vyvedený z rovnováhy hekl.

„Věřím, že jste felčar. Lékař, ranhojič a nejspíš chirurg. Proto byly ty rány tak precizně zasazené.“

Julius jen pokrčil rameny.

„Ale jak říkáte, není to moje věc. Nějakou chvíli jsem si myslel, že byste mohl být z branže, a to by byl problém.“

„Nemám žádný zájem na vašem vězni. Přestože jako lékaři mi není příjemné pomýšlení, že tak mladý život již brzy vyhasne.“

„Když myslíte. Pochybuju, že bude někomu chybět.“

Ukázal na malý kastrůlek, který stál vedle konvice.

„Co to tady máte za dryák, doktore? Vypadá to, jako byste tam vařil kůru.“

„Vskutku je to kůra. Přesněji řečeno březová kůra včetně lýčí. Odvar z březové kůry je výtečný prostředek na léčbu horečnatých stavů a bolesti.“

Lovec lidí se na felčara zahleděl a o půl kroku odstoupil.

„Vy jste nemocný?“ zeptal se s podezřením.

„Nikoliv, ten odvar je pro mého manžela.“

Řekla to postava v dlouhém, černém saténovém plášti s kápí, která seděla na štokrleti vedle druhé dosud mlčící osoby. Ta si lebedila ve staříčském křesílku s potrhaným čalouněním. Těž na sobě měla plášť dlouhý až po paty a klobouk se širokou krepkou, přezkou a dvěma pštrosími pery si stáhla do čela tak, že jí nebylo vidět do obličeje. Hlas té, jež promluvila, patřil ženě. Dosud se ani nepohnula, a právě proto si jí Smrták nevyšimal. Nyní vstala.

„Hleďme, už jsem si myslel, že jste němá. Nebo mrtvá,“ poznamenal.

„Nebudte impertinentní,“ ozvalo se zpod kápě. „Zatím nebyl důvod zapojovat se do hovoru. A kromě toho mám úplně jiné starosti.“

Lovec lidí položil ruku na jílec meče.

„Odpusťte, paní, ale chovám hlubokou nedůvěru k těm, kteří skrývají svou tvář. Mohla byste si sundat kápi? Pomalu.“

„Je to nezbytné?“

„Trvám na tom.“

Zpod kápě se ozvalo popuzené odfrknutí. Pak se zvedly štíhlé drobné prsty v jemných rukavičkách z kozinky a shodily kápi z hlavy.

Lovec lidí sebou škulbl. Na pěkná selská děvčata jeden narazil v každé vsi, ale tohle bylo něco úplně jiného. Tahle žena byla krásná.

Mohlo jí být kolem dvaceti pěti let a podél klasicky řezaného obličejce se vlnily lokny barvy leštěné mědi. Zpod klenutého obočí na něj hleděly jasně modré oči. Rozzlobeně a s jistým podtónem pohrdání.

„Tak! Spokojený?“

Smrták se pochybovačně zamračil.

„Máte rozpuštěné vlasy. Vdané ženy nosí čapce.“

Žena se výsměšně pousmála.

„Jak by mohl mít takový buran jako vy ponětí o tom, jaké účesy se nosí u dvora?“

„Co jste vůbec zač?“ zavrčel popuzeně.

„Markraběnka Valerie z Greyhillu.“

Žena před sebe natáhla ruku s prsty směřujícími dolů. Na jednom z nich měla přes rukavici nasazený masivní stříbrný prsten.

Lovec lidí na ni nechápavě hleděl. Aha, chtěla políbit ruku. No tak to by si raději uhryzal nohu. Ale věřil, že je skutečná

šlechtična. S takovou samozřejmou arogancí se člověk musí narodit. Leda by byla opravdu skvělá herečka. Tomu ale zase neodpovídaly rukavice, které nosila povětšinou šlechta. Nedivil by se, kdyby to bylo kvůli tomu, aby se nemuseli holou kůží dotýkat prostých lidí. Uvolnil se a spustil ruku z jílce meče.

„Co u všech bohů hledá šlechtična z Daleshire v Aisante? Neměla byste se starat o své panství a nevolníky?“ zavrčel s nepřeslechnutelnou hořkostí.

Žena jako by maličko znejistěla.

„Byli jsme s manželem navštívit starého přítele. Na zpáteční cestě se rozbil kočár a manžel naneštěstí onemocněl. Jsme rádi, že jsme došli až sem.“

„Co mu je? Nemá na těle černé boláky?!“

Doktor si diskrétně odkašlal.

„Mohu vás ujistit, že o černou smrt se nejedná. Je to jen prostá několikadenní chřipka. Pokud by nepropukla na cestách, snadno by ji vzhledem ke své tělesné konstituci překonal. Takhle bych však svého pacienta rád dostal co nejrychleji do města a na lože.“

„Tak to hodně štěstí!“ ušklíbl se lovec lidí.

„Přijel jste kočárem, ve kterém cestujete jen ve dvou.“

„A tak to také zůstane. Společnost věci jen komplikuje.“

Valerie popošla dopředu.

„Zaplatíme za cestu.“

„Nestojím o vaše peníze o nic víc než o vaši společnost. Já na kočár v tom zapadákově čekal dva dny. Zvykejte si.“

Doktor Julius se lišácky pousmál.

„Konečné slovo bude mít stejně kočí, nebo se mýlím?“ nadhodil.

„Zaplatil jsem si soukromou jízdu,“ mračil se dál Smrták.

„Uvidíme.“

Lovec lidí si přidřep, aby mohl nahlédnout pod klobouk sedící postavy. Hned zase vstal a jen krátce zavrtěl hlavou. Důkladnost se mu vyplácela, ale tentokrát díky ní mince nezacinkají.

Na zápraží se ozvalo dupání, jak se nově příchozí pokoušel oklepat bláto z bot. Dveře se otevřely. Dovnitř vešel nevelký chlapík navlečený do těžkého koženého kabátu. Sundal klobouk se širokou kreprou a odhalil tak větrem ošlehanou podlouhlou tvář s navoskovaným knírem a špičatou bradkou.

„Koně jsem napojil a do vaků jsem jim nasypal obrok. Jen co si trochu odpočinou, budeme moci opět vyrazit na cestu.“

Ohlédl se.

„Čím dřív vyrazíme, tím lépe. Počasí se mi nějak nelíbí. Jak začnu cítit vodu v koleně, blíží se pořádná slota. Třeba tomu ujedeme.“

Trochu překvapeně se rozhlédl po všech přítomných.

„To je teda sešlost. Kde se v téhle díře berete, lidičky? Ale co už, s tím mrtvým venku je nás tu tak akorát na pořádnou partii flusu. Karty mám. Harrgu! Kde seš, ty starej povaleči?“

„Tady, Louisi, ty zakrslá prašivino!“ houkl zpátky Harrg, který právě prošel zadními dveřmi.

V ruce nesl starý dřevěný korbel.

„Co tady děláš? A v tuhle hodinu? Nechceš tady přenocovat? I když tu bude trochu těsno. Pojedeš celou noc a ještě ráno.“

Kočí se rozhlédl.

„Je to sice lákavé, ale dám si jen hrnek toho, co máš na plotně, a pohneme se dál. Pojedu klidně celou noc, abych se zbavil

společnosti toho loupežníka. Bude to pěkně křivej parchant. Je jen otázka času, než se o něco pokusí. Kouká mu to z očí.“

Harrg jen pokrčil rameny a přešel k vězni.

„Tu máš, mladěj,“ podal mu korbel.

Lambrecht do sebe hned nalil půlku korbele. Otřel si vousy bradky, znovu si přihnul, ale tentokrát se zarazil.

„Co je to za hnus?! Chutná to jako hřbitovní hlína!“ dotazoval se rozhořčeně.

Mihla se pěst, hlava stěžovatele poskočila.

„Omluvte ho, je to šelma zmlsaná a nemá žádné vychování,“ prohlásil Smrták. A aniž by pustil řetěz, zběžně si promnul klouby rukou.

„Pro dobrotu na žebrotu,“ vrtěl Harrg smutně hlavou, až mu vous létal ze strany na stranu. „A to si představte, že jsem ze džberu vybral sítem všechny ty malé chlupaté tvorečky, co se tam hemží.“

„Tu bohorovnost si nechte!“ zavrčel loupežník. „Tohle už pít nebudu! Ještě z toho hnusu chytnu úplavici.“

Korbel podal zpět správci stanice. Ten ho s pokrčením ramen převzal.

„Řekl bych, že to je asi ta poslední věc, se kterou by sis teď měl lámat hlavu.“

„Řekl bys, ano? To si snad musím při šplhání na popraviště nasrat do kalhot?! Raději odejdu s aspoň nějakou důstojností!“

Do ticha, které následovalo po tomto prohlášení, se ozvalo uchechtnutí. A hned i další. Nakonec lovec lidí propukl v smích, který ho lámal v pase. Byl to nepříjemný, hýkavý a skřípavý zvuk, při kterém se všichni přítomní otráslí.

Nakonec se Smrták smát přestal a rukávem si otřel slzy, které mu vyhrkly z očí.

„Kdybych jen tušil, že jsi takový komediant,“ šklebil se od ucha k uchu. „Chlapče, já už jsem viděl nějakých poprav, a důstojnosti v tom nebyla ani špetka. Zvlášť v případě zostřených trestů. Ale možná si vsadím na to, jak dlouho ti ta důstojnost vydrží.“

Lambrecht na to neřekl nic, jen ho probodával nenávisným pohledem.

„Teda, Harrgu, ty tu máš dneska legraci jako v márnici,“ poznámenal kočí. „Máš ještě nějakou volnej hrnek?“

Správce si povzdychl.

„Skočím ti dozadu.“

„Nenašel by se tam i kousek špeku? V břicho mi kručí, jako by se mi v něm zabydlel medvěd.“

„A chleba bys k tomu nechtěl?“

„Chtěl. Máš?“

Harrg se poškrábal na zátylku.

„Mám. Ale je starej a tvrdej jako kus šutru.“

„Nevadí, namočím si ho do cikorky.“

„Je to tvůj žaludek,“ zahučel správce a odešel z místnosti.

Valerie popošla dopředu.

„Zaplatím za cestu pro tři osoby navíc,“ oznámila kočímu.

Ten se rozpačitě zašklebil.

„Je mi líto, paní, ale cestující si zaplatili za soukromou cestu.“

„Přesně tak,“ přikývl Smrták.

Žena se lehce pousmála.

„Chápu, ale nyní se budeme bavit jako dospělí lidé. Tedy o penězích. Kolik vám zaplatil za cestu?“

„Do toho vám...“ zavrčel lovec lidí.

„Pšššt!“ umlčela ho žena zvednutým prstem.

Bylo v tom tolik aristokratické autority, že opravdu zmlkl.

„Teď mluvíme obchodně,“ informovala ho sladce.

Ruka mu samovolně cukla. Měl jen stěží ovladatelnou chuť udeřit ji, ale překonal to. Ona to věděla a hleděla na něj náhle vážnýma očima.

Ne, hleděla na něj pohledem, který u žádné ženy ještě neviděl. Takhle se dívali jen zabijáci. Ti, pro které se zabíjení stalo stejně snadným jako dýchání.

Okamžik pominul a ženě opět cukly koutky směrem vzhůru v náznak úsměvu. *Šlechta*, pomyslel si kysele. Čím dále se od ní bude držet, tím lépe.

Kočí nejspíše těkal očima z jednoho na druhého. Věděl, že se mezi nimi něco stalo, ale u všech bohů nemohl přijít na to, co to bylo.

„Zaplatil mi zlaták a patnáct stříbrných. Za tři dny jízdy je to slušný výdělek.“

„Dám vám deset zlatých,“ řekla bez váhání markraběnka.

Kočí vytřeštil oči. Už nabídka lovce lidí byla štedrá, ale s takovými penězi by splatil všechny dluhy a opravil kočár.

„Patnáct... patnáct zlatých?“ zkusil staženým hrdlem.

„Platí!“ usmála se.

Lovec lidí ztuhle hleděl před sebe. Nestál o společnost, a tím míň o společnost povýšené šlechtičny.

Valerie vytáhla zpod pláště tučný měšec z černé sametové kůže. Povolila šňůru na hrdle váčku a opatrně na dlaň vysypala nejdříve tucet a pak ještě tři lesklé mince. Zachytily se na nich poslední paprsky zapadajícího slunce a celou místností jako by se rozlila teplá žlutá záře.

Když předávala mince vozkovi, zablesklo se vězni, který nemohl spustit zrak ze zlata, v očích. Mihla se pěst a loupežníka srazil úder jeho věznitele na kolena.

„Odpusťte mu,“ zašklebil se spokojeně Smrták, který si alespoň měl na kom zchladit žáhu. „Je to prostě šelma rozežraná, která nemá nikdy dost.“

Felčar si povzdechl a krátce obrátil oči k nebesům.

„Nic mi není do způsobu, jakým vedete svou živnost,“ poznal směrem k lovcům lidí, „ale jestli budete nadále pokračovat, je možné, že vydechne naposledy, ještě než se dostane do rukou mistru málodobrému.“

Smrták na něj upřel nečitelný pohled.

„Máte naprostou pravdu. Nic vám do toho není. Teď ale bude tohle nebezpečí o dost menší, když s námi bude cestovat ranhojič, nebo snad ne?“

Julius nehnul ani brvou.

„Nebo snad ne?“ zopakoval lovec lidí.

„Jistěže,“ přikývl nakonec doktor. „Ovšem počítejte s tím, že vám své služby naučtují. A nejsem zrovna levný.“

Smrták se krátce zasmál.

„Tak moc se o něj zase strachovat nemusíte. Takhle štěnice něco vydrží. Vidí, že jo?“ usmál se na stále ještě klečícího vězně.

„Jednoho krásného dne...“ začal Lambrecht, ale pak se zarazil a musel vyplivnout krev na podlahu.

„No tak to bude ten den muset přijít setsakra rychle, protože ti jich už moc nezbyvá,“ opáčil lovec lidí pobaveně.

Vrzly dveře, správce stanice se vrátil. V rukou držel hrnek, kus slaniny a skrojek chleba. Hned se zamračil na zvedajícího se loupežníka, a především na to, co zůstalo pod ním na prknech podlahy.

„Tohle mi, Smrtáku, nedělej. Kdo to má uklízet? A taky nechci dneska kopat víc než jeden hrob. Nejlepší by bylo, kdybyste se sebrali a co nejdřív vyrazili na cestu,“ zabručel.

Kočí si převzal jídlo. Zvedl špek k ústům, ale zarazil se, než se do něj mohl zakousnout.

„Dost možná máš pravdu, stará vojno. Počasí se mi vážně nelíbí. Sním si to na kozlíku. Nebude to poprvé ani naposledy.“

Spěšně naplnil z konve přinesený hrnek a ještě kouřící tekutinu si nalil přímo do hrdla.

„Ááá, horké! Sbalte se, panstvo, měli bychom jet.“

„Poprosím ještě o okamžik strpení,“ požádal Julius a spěšným krokem došel ke svým brašnám.

Z jedné z nich vytáhl čutoru a zkušenou rukou do ní slil odvar z rendlíku na plotně kamínek. Čutoru si zavěsil k pasu.

„Jsem připravený na cestu,“ oznámil. „Buďte tak laskavá a vzbudte, prosím, pacienta, Vaše Milosti.“

„Ano,“ přikývla markraběnka a sklonila se k muži v křesle.

Jako první ze dveří vyšel kočí následovaný felčarem. Za nimi se skrze dveřní rám protáhla Valerie. Starostlivým pohledem sledovala svého manžela, který se těžkým krokem vlekl za ní. Nesl zavazadla, na čemž přes její protesty kategoricky trval.

Mezi zvednutým límcem pláště a kloboukem měli novopečení společníci konečně příležitost prohlédnout si jeho obličej. Musel být přibližně stejně starý jako markraběnka. Jeho tvář vypadala mimořádně pohledně. Kdyby se hladce oholil, leckdo by jeho jemné rysy považoval za dívčí. Nyní mu však tváře pokrývalo několikadenní světlé strniště. Plavé vlasy vyčuhující zpod klobouku mu slepil pot. Tváře měl propadlé a zapadlé oči se leskly horečkou.

Všichni bez zájmu minuli tělo ležící vedle krátké verandy před dostavníkovou stanicí.

„Uhněte mi, vy hlupáci!“ houkl Smrták, který vylezl ven s vězněm nakrátko.

„Nikdo nenastoupí do kočáru, dokud nezajistím vězně. Je to i pro vaši bezpečnost. A chabrusák ať si vezme šátek přes ksicht! Nechci, aby na mě přeskočil ten jeho moribundus.“

Nemocný na něj zpod klobouku vrhl kosý pohled, ale nakonec přikývl. Dalším krokem opatrně překročil kaluž krve v bahně.

Lovec lidí si mrtvolu pochopitelně pečlivě prohlédl, už když dorazili ke stanici. Stejně jako stopy v blátě. Proběhl tady duel, ale trval jen krátce. Vítěz byl s poraženým rychle hotov. A také ho zabil jedinou ranou.

Vrhl rychlý pohled na felčara. Zjevně se v něm skrývalo mnohem víc, než se na první pohled zdálo. Přezíravost, s níž odbyl jeho dotaz týkající se mrtvého, naznačovala, že je zvyklý zabíjet. Bude si na něj muset dávat pozor. Kromě toho se choval jako snob, a ty on nemohl vystát. Vždy je považoval za pokrytce, kteří chtěli být považováni za aristokraty, třebaže z jejich kruhů nepocházeli.

Došel až ke kočáru. Byl to mohutný čtyřkolák z černě lakovaného dřeva se čtyřmi velikými loukoťovými koly. Střecha kočáru byla potažená voskovanou kůží a v okénkách visely stahovací rolety z tenké kůže. Lak se na některých místech odlupoval a pozorovatel s dobrým okem by si všiml stop po střelách ze samostřílu.

K oji vozu byli za pomoci chomoutů připřaženi čtyři vysocí a silní koně. Dva hnědáci, ryzák a grošák. Svou pestrostí tak zvířata alespoň trochu rozbíjela pochmurnost spřežení. Kočí už postával u nich a za nespokojeného pofrkávání jim odebral vaky s obrokem.

Smrták přitáhl loupežníka až k vozu. Otevřel dvířka na boku kočáru.

„Dobře víš, jak to bude dál. Tak dělej, vlez si dovnitř!“ zavrčel. Vězeň se k němu otočil.

„Potřebuju se vychcat.“

„Děláš si ze mě srandu?! To jsi to nemohl říct dřív?“ osopil se na něj lovec lidí.

„Hlavně že jsem měl spoustu příležitostí, ty zkurvysynu.“

„Jdi do hajzlu! Jen zkoušíš zdržovat, aby nás mohl dohnat zbytek tvé bandy. Koukej vlézt dovnitř!“

„Promiňte, prosím,“ přerušil je Julius. „Ale vážně si myslíte, že by na nás mohli zaútočit jeho kumpáni?“

„Copak, copak, snad jste najednou nedostal strach? Teď už společná jízda nevypadá jako dobrý nápad, co? Ale nemějte strach. Nemyslím si, že k tomu dojde. Zbylo mu jen pár chlapů a ti by to nejspíš už zkusili. Po dohadování ten pacholek strávil ještě další dva dny v městské šatlavě, než se mi podařilo sehnat odvoz.“

Určitě ale v něco podobného doufá,“ uchechtl se Smrták a dal vězni lehký záhlavec.

„Poslouchej, ty jeden starej zatrpklej zmetku, já se opravdu potřebuju vychcat. Jestli mě nenecháš, tak si vaše ctěný nosy vážně užijou.“

Z kozlíku se vyklonil vozka.

„Tak ho, u všech bohů, nechte vychcat! Kdo to má čistit?!“

Lovec lidí po něm vrhl rozladěný pohled, ale hned se otočil zpět.

„No dobře. Dej se do toho!“

„Támhle je příhodné křoví,“ ukázal vězeň.

„Hovno. Jestli chceš chcát, tak tady a teď.“

„Jak je ctěná libost,“ pokývl hlavou Lambrecht a začal rozvažovat tkanice poklopce. „Paní markraběnka nechť odvrátí zrak.“

„Nemějte obavy. Paní markraběnka nemá potřebu hledět na vaše přirození. Kromě toho pochybuji, že bych viděla něco nového,“ ozvalo se za ním.

„O tom ovšem pro změnu pochybuji já. Zatím každá...“

Ozvalo se mlasknutí, jako když řeznická palice pleskne do masa, následované crčením proudu vody a několikerým zakleáním.

„Au, přišel jsem o zub, kurva!“ vyjekl Lambrecht.

„Pochcal jsi mi boty, ty zasranče!“ vyštěkl Smrták.

Znovu pozvedl pěst.

„Nech mě bejt! Kdybys mě furt nemlátil, tak by se to nestalo!“

Pěst klesla.

„Už jsi hotovej?“

„Ano.“

„Tak pojď támhle ke korytu. Musím si opláchnout boty dřív, než se to vsákne.“

Za nimi se ozvalo netrpělivé odkašlání.

„Myslíte, že vyjedeme ještě dnes?“ zajímala se Valerie.

„Jděte laskavě do prdele, paní markraběnko!“ ucedil lovec lidí a vykročil.

Valerie si vyměnila pohled se svým manželem a pak se zahleděla na oblohu. Počasí opravdu nevypadalo příliš povzbudivě. Obloha byla temná, břicha černých mraků se zdála až absurdně nízko. Navíc se začínal zvedat silný vítr. Kočí měl pravdu, čím dřív vyrazí, tím lépe.

Od začátku jízdy se počasí nezlepšovalo. Mraky se zdály být ještě výhrůžnější, vítr rval listí a větve stromů. Poté co se kvůli černým

mračnům úplně setmělo, musel kočí po stranách kozlíku rozsvítit lucerny.

Občas se znepokojeně ohlédl. Vzdálené dunění hromu a záblesky mezi mraky naznačovaly, že mají bouři stále v patách. Začínal pochybovat, že se jim podaří jí ujet. To nebyla příjemná myšlenka. Další dostavníková stanice se nacházela až za průmyslem ve skalách Les Garous, pět hodiny jízdy daleko.

Nálada uvnitř kočáru nebyla o mnoho lepší. Malá olejová lampa, připevněná zevnitř k boku kočáru, poskytovala přes očazené stínidlo jen tlumené světlo. Nemluvě o tom, jak při zapalování zakouřila vnitřek kabiny pro cestující. Kouř se našťastí během jízdy rychle vyvětral. Poté cestující přes okna zatáhli rolety. Ani tak se jízda nedala nazvat pohodlnou, navzdory tomu, že na nedostatek místa si nikdo nemohl stěžovat a kožená sedadla bohatě vycpaná žíněmi skýtala potřebné pohodlí. Při výrobě se dokonce pamatovalo i na zbraně cestujících. Mezi sedáky a opěradly zůstala mezera, a bylo tedy možné pohodlně se usadit se zbraní po boku. Pokud se tedy jednalo o zbraň s čepelí přiměřené délky. Výstřelky jako estalionské rapíry s více než tři stopy dlouhými čepelimi nebyly v pokrokových zemích tolerovány.

Proti směru jízdy seděl lovec lidí se svou kořistí. Lambrecht měl stále na ruku železa. Řetěz však tentokrát nedržel jeho věznitel a místo toho byl provlečený skrze jeden z úchytů na konstrukci kabiny. Druhý konec Smrták přivakl kamsi pod sedačku. Lambrecht tak měl ruce vytažené vysoko na hlavou. V ruku cítil mravenčení. Na nepohodlí si ale nestěžoval. Za poslední dva dny se přesvědčil, že by to stejně nijak nepomohlo.

Dalším, kdo mlčel, byl markraběnčin manžel. Seděl nehybně vedle své ženy. Se šátkem uvázaným přes ústa a kloboukem sta-

ženým do čela se nedalo dobře odhadnout, zda je při vědomí, případně zda je vůbec ještě naživu.

Z druhé strany markraběnky, která vévodila uprostřed, se usadil doktor. Naklonil se dopředu a lokty se opřel o kolena. Skrz brýle hleděl neproniknutelnými očima na lovce lidí.

„Povězte mi, pane...“, začal.

Hned se však zarazil. Zkusil to znovu, tentokrát jinak.

„Povězte, prosím, pane, jak se vlastně jmenujete? Musím přiznat, že nazývat vás Smrtákem se mi nezdá správné.“

„Pikert,“ ucedil lovec lidí. „Jmenuju se Pikert.“

„Zvláštní, nepřipadáte mi jako Pikert. Možná bych vás měl nadále nazývat tou vaší přezdívkou.“

„O co vám jde?“

„Nuže tedy, při našem posledním rozhovoru jste zmínil, že chcete svého vězně vidět umírat na popravišti. Usuzuji, že na tom máte osobní zájem. On vám nějak ublížil?“

Smrták se ošklivě usmál. Jeho vyzáblý obličej nyní vypadal jako skutečná lebka.

„Ale vůbec ne. Jen mám dobrý pocit, když na vlastní oči vidím, jak je spravedlnosti učiněno zadost. Pak totiž, milý pane, vím najisto, že jsem odvedl poctivou práci.“

Felčar se na něj pochybovačně zahleděl.

„Skutečně je to tak prosté?“

„Co byste chtěl slyšet? Spravedlnost je na tomhle všivým světě věc vzácná a člověka zahřeje na duši. Zvláště když je pro jednu opravdu slepá a dopadne i na šlechtice.“

„Ten zločinec je šlechtic?“ podivil se Julius. „Pak je zvláštní, že bude odsouzen na smrt se zostřeným trestem. V těchto končinách je zvykem šlechtice pouze setnout.“

Smrták se uchechl.

„Však to také není žádná vyšší šlechta. Tady panáček je jen zkrachovalý rytířský synek. Jeho lenní pán rodu obestavil majetek, a tak se dal na zboj. Prej aby bojoval za svoje práva. Když jsem to slyšel, málem jsem se posral.“

„Mohu tedy soudit, že vaše předsudky směřují vůči aristokracii?“

„Tak dost, vyslychat mě nebudete! Nic vám do toho není!“ vyštěkl Smrták.

Doktor jen pokrčil rameny. Poté vzal čutoru a podal ji markraběnce.

„Je čas na další dávku medicíny. Pamatujte, ne více než dva loky!“

„Já vím,“ ozval se nemocný.

Natáhl se pro lahev. Stáhl si šátek z obličeje a dvakrát se napil odvaru. Poté s vděčným pokývnutím vrátil čutoru přímo jejímu majiteli.

„Proč jen dva loky?“ ozval se lovec lidí.

Překvapivě odpověděl nemocný, a nikoliv felčar.

„Protože odvar z březové kůry sice účinkuje proti horečce a bolesti, ale má ošemetné dávkování. Musíte upíjet pomalu. Jen pár loků a poté počkat, zda začne účinkovat.“

„Příliš velká dávka může pacientovi zastavit srdce,“ dodal Julius.

„Je to jed?!“ vyhrkl Smrták.

„Každý lék je zároveň jedem,“ zasmál se nevesele nemocný.

„Zdá se mi, že se v jedech nějak moc dobře vyznáte,“ kabonil se lovec lidí.

„Pochopitelně. Záležitost přežití. Už se mě párkrát pokusili otrávit. Travičství je oblíbená kratochvíle aristokracie.“

„Co jste vůbec zač?“

„Pravda, ještě jsem se nepředstavil. Nuže, jsem markrabě de la Castigga.“

Smrták vykulil oči.

„To mám věřit, že někdo jako corijský grand cestuje bez služebnictva?!“

Oči nemocného náhle plály pobavením stejně jako horečkou.

„Vězte, pane Pikerte, že tento titul byl sice mému rodu propůjčen corijským králem, leč nepřipadá k němu mnoho statků. Valnou většinu majetku jsem musel získat vlastníma rukama. A teď mě prosím omluvte, hovor mě unavuje.“

Opět si přetáhl šátek přes ústa, pohodlně se opřel a křempu klobouku posunul tak, aby mu zakrývala tvář.

„Takový chcípák,“ zamumlal Lambrecht.

„Co prosím?“ ozvala se Valerie.

„Nechápu, k čemu je vám takový chcípák vlastně dobrý. Nemá majetek ani vás není schopný ochránit. Vydržíte si ho kvůli tělesným potěšením? V tom případě bych byl dobrou náhradou.“

Tentokrát pěst nepřiletěla. Zdálo se, že lovec lidí souhlasí.

Markraběnka se na loupežníka chvíli beze slova dívala a pak propukla v smích. Byl zvonivý a rozléval se útroby kočáru jako zurčící kaskáda. Když přestala, oči jí dále jiskřily veselím.

„Drahý pane, vy jste se zcela jistě minul povoláním. Měl jste se stát komediantem či trubadúrem a vydělal byste si mnohem víc než přepadáváním kupců. Fantazii máte bujnou, ale myslím, že už jsem přišla na to, na kterém rozcestí je zakopaný oběšenec. Pan Pikert měl pravdu, vy jste skutečně šelma nadřzená.“

Zamrkala na něj dlouhými řasami. „Mohu vás ujistit, že nejste první, kdo mi dělá podobné návrhy.“

„To se nedivím,“ ujistil ji Lambrecht a olízl si rty.

„S jedním ze svých předchůdců jste se již setkal.“

„Není možná.“

„Ale ano. Ležel na stanici vedle verandy.“

Valerie dál nepokračovala, nechala svá slova vsáknout. První, kdo ticho přerušil, byl Smrták.

„Nevěřím, že ve svém stavu byl váš manžel schopný někoho zabít v souboji.“

„To ani netvrdím,“ usmála se na něj. „Zdá se, že tu stále ještě přetrvává určité nepochopení. V duelu jsem ho zabila já.“

Valerie lehce rozhalila plášť a odkryla zdobený šavlový jílec s košem.

„Šermu mě učili od dětských let,“ poznamenala.

„Některý z velkých mistrů daleshirské šavle, přepokládám?“ zachrčel Smrták.

„Na to si můžete vsadit.“

Znovu se usmála, ale tentokrát její úsměv vůbec nebyl hezký.

„Víte, až dojedeme do Beauclaire, mohla bych tady pana Lambrechta vyzvat. Jako šlechtic nemůže odmítnout.“

Lovec lidí odmítavě pozvedl ruce dlaněmi od sebe.

„Počkejte, počkejte! Za mrtvého dostanu míň, a kromě toho, proč byste si špinila ruce? Můžete sledovat, jak se s ním vypořádá mistr popravčí. Víte, jak v tomto kraji probíhá lámání kolem? Žádné úlevy v podobě zlomení vazů devátou ranou. Tady ho přivážou ke kolu a pak mu kat železnou tyčí postupně zpřeráží většinu kostí v těle. A teprve potom ho do toho kola vpletou.“

Sotva dokončil poslední větu, podvědomě sebou škubl. Markraběnka na něj nyní hleděla s hněvem, který ho nesmírně překvapil.

„Nevyžívám se v mučení ani v jeho sledování!“ zasyčela.

Znovu zvedl ruce.

„Vaše věc. Ale nevyhrožujte mi tím, že mě připravíte o část těžce odpracované odměny.“

Jen si odfrkla a založila si ruce na prsou.

Julius se nadechoval, aby něco taky řekl, když v tom okamžiku se zvenku ozvalo tak hlasitě: „Prrrr!“ že přehlušilo i souběžné zahřmění.

Následovalo nespokojené řehání koní a kočár zastavil. Okénko z kozlíku do kabiny kočáru se odsunulo.

„Panstvo, máme problém! Raději byste se na to měli podívat,“ houkl dovnitř kočí přes řev větru.

Okénko se s klapnutím opět zavřelo.

Smrták tiše zaklel.

„Co to má znamenat?“ pozvedl obočí doktor.

„Zatracený potíže,“ oznámil lovec lidí.

„Muselo se stát něco vážného,“ odušila Valerie.

„Přesně tak,“ přikývl Smrták. „Dostavník, jako je tehle, nikdy nestaví jinde než na dopředu určených zastávkách. Navíc za tmy.“

„Nebezpečí přepadení je příliš velké,“ přitakala markraběnka.

Lovec lidí po ní bleskl podezřívavým pohledem. Nelíbila se mu a nebylo to jenom tím, že je šlechtična.

„Budeme muset zjistit, co se stalo.“

S heknutím se zvedl ze sedadla.

„Ty tu počkej, a ne abys zlobil!“ upozornil ještě vězně a seskočil do bláta újezdu.

Markraběnka a felčar ho následovali.

Sotva klaply dveře, připoutaný loupežník se pátravě zadíval na postavu naproti. Na jediného, kdo mu mohl zabránit v útěku. Markrabě se ani nepohnul, dost možná spal.

Lambrecht zkusmo zacloumal řetězem. Poté se pokusil prsty dosáhnout na zámky okovů.

„Marná snaha,“ odušil markrabě a posunul si klobouk z čela.

„Co prosím?“

„Snažíte se marně. Tento druh okovů je zamykán za pomoci závitového klíče. Bez něj je nikdy neotevřete.“

„Nějak moc se vyznáte v poutech,“ zavrčel loupežník.

„Vyznám se ve spoustě věcí,“ odušil markrabě.

„Vyznáte se také v tom, jak se dostat z okovů?“

„O něčem bych věděl.“

„Tak jak, pane chytrý?“

Markrabě si stáhl šátek a mírně se pousmál.

Lambrecht by po něm v tom okamžiku nejraději skočil. Kdyby tedy mohl. Byl to povýšený úsměv někoho, kdo si je naprosto jistý, že je po všech stránkách lepší než on.

„Stačí, když si vykloubíte palec a zlomíte dvě z krajních kostí dlaně na straně malíku.“

Loupežník na něj zůstal zírat.

„Zbláznil jste se?!“ zachroptěl po chvíli.

„Liška chycená v pasti si uhryže nohu, aby z nástrahy unikla. Liška je považována za mazané zvíře. Je snad člověk méně než ona?“

Lambrecht vztekle trhl řetězem.

„Musí existovat lepší způsob!“

„Může být,“ připustil markrabě.

„Jaký?!“

Markrabě se znovu pousmál.

„To si nechám pro sebe. Koneckonců jste mě nazval chcípákem.“

Poté si opět natáhl šátek přes ústa na znamení, že rozhovor je u konce.

Lambrecht ho propaloval pohledem plným nenávisti. Markrabě pohled bez většího zájmu opětoval. Jeho oči byly jako zrcadlo, od kterého se všechna zloba odráží zpět.

„Zabiju tě!“ ucedil loupežník. „I kdyby to měla být ta poslední věc, kterou udělám.“

Markrabě jen pokrčil rameny a stáhl si krempu.

Když Valerie vystoupila z kočáru, větrný poryv, nesoucí s sebou listy a ulámané konce větviček, ji udeřil do tváře. Ucítla ostré bodnutí.

Prsty v rukavici si z tváře otřela pár kapek krve a poté si přes hlavu spěšně přetáhla kapuci. Periferním pohledem si všimla pohybu nalevo a vzápětí uslyšela těžké kroky. Ve světle lucerny zavěšené na kočáru spatřila, že to je jen kočí.

„Co se to tu, proklatě, děje?!“ zakřičel přes hukot větru Smrtiák.

Podvědomě sebou škubl při dunivém zahřmění.

„Poslyšte, tohle bylo opravdu blízko,“ nechal se slyšet Julius.

Valerie musela v duchu souhlasit. Bouře se jim hnala v patách jako lovecký pes pronásledující zajíce.

„Já vím,“ souhlasil kočí, který v ruce držel lucernu z druhé strany vozu. „Právě to je součástí našeho problému, ale musíme popojít dopředu. V pohledu na tu pravou pohromu nám brání spřežení. Pojdte!“

S lucernou držanou před sebou vykročil kolem koní. Zvířata znepokojeně frkala, občas se ozvalo zaržání.

„Já vím, já vím,“ povzdechl si a pohladil nejbližšího hřebce po čumáku.

„Pojďte za mnou!“

Kočí opsal ve vzduchu lucernou malý kruh a pokračoval dál.

Zanedlouho už Valerie spatřila to nadělení na vlastní oči. Světlo lucerny vylouplo ze tmy kmen stromu, který padl přes cestu.

Valerie se rozhlédla. Strom se zřítil napříč přes vyježděné koleje uprostřed úvozu. Podle toho, co dokázala ve tmě rozeznat, cestu svíraly strmé kamenité svahy, sem tam porostlé odolnými jehličnany, jako byl ten, který jim zablokoval cestu.

„Šťěstí, že jste si ho včas všiml a zastavil spřežení,“ ozval se Julius.

„Ten strom jsem neviděl,“ zavrtěl hlavou kočí. „Koně ale ano. Vidí potmě daleko lépe než my. Musíte se s nimi sžít a věřit jim.“

„Koně nejsou moc chytrá zvířata,“ ušklíbla se Valerie. „Kromě chladnokrevných, ti mohou být chytřejší než mnozí lidé.“

„Nevím, proč se přitom díváte na mě,“ zavrčel Smrťák, který se zrovna odvrátil od kmene, do něhož vztekle udeřil dlaní.

„Pouhá náhoda, pane Pikerte.“

„V koních se ale vyznáte. Možná až příliš na vznešenou dámu.“

„Pravdou je...“

„Ano, ano, jistě vás učili jezdit už od dětských let,“ utal ji spěšně.

Felčar mezitím došel až k vývratu, který zůstal po kořenech stromu.

„Všimli jste si těchto balvanů? Zanechaly po sobě rýhy v zemi, jak se valily shora. Hotová lavina. A tady, pohledte, je z kmene stromu stržená kůra. Rána byla tak silná, že narušila samotné dřevo v místě dopadu. Strom vlastně kameny zastavil, jinak by cestu zablokovaly ony.“

Lovec lidí si popošel, přejel prsty po kmeni v místě zásahu kamenem a zkoumavě se zahleděl na balvany. Některé se skutečně dovalily až na cestu.

„Jo, opravdu to vypadá jako zasraná náhoda,“ povzdechl si Smrťák. „Na chvíli jsem si říkal, jestli nejde o pokus o přepadení, ale to by po nás skočili hned.“

„To ovšem nic nemění na tom, že jsme se dostali do velmi obtížné situace.“

Smrťák se rozhlédl kolem sebe jako štvaná liška.

„Byli jsme tak zatraceně blízko! S Lambrechtem bude ještě spousta potíží, na to si klidně vsadím. Jenže teď nám nezbývá než se vrátit na stanici ke starému Harrgovovi.“

„To nepůjde,“ broukla Valerie.

Možná se mu to jen zdálo, ale v jejím hlase zaslechl jisté pobavení, možná dokonce výsměch. Levačkou pohladil hlavici meče u pasu.

„Jsem připravena, pane Pikerte.“

Valerie na moment sklonila hlavu. Poté zvedla ruku a přitiskla rty na šmouhu od krve na rukavici. Když je opět oddálila, kůže byla čistá.

„Co jste zač?!“ zavrčel lovec lidí.

Kočí opět zamával lucernou, aby upoutal jejich pozornost.

„Promiňte, panstvo, ale na tohle teď nemáme čas. Kromě toho má Její Milost naprostou pravdu. Vrátit se nemůžeme. Celý čas jsme ujížděli před bouří.“

Jako na potvrzení jeho slov otráslo zemí další zahřmění.

„Budeme to muset nějak vydržet,“ zašklebil se Smrťák.

„Koně takovou bouří, jaká se na nás žene, bez úkrytu nevydrží, ani samotný kočár ne. Musíme se dostat z lesa a najít si úkryt.“

„Úkryt, úkryt, ale kde?“ zamumlal lovec lidí.

„O jednom vím, i když jsem se tam zatím zastavoval jen jednou. Je to sice oklika, ale zase takové zdržení to není,“ vyhrkl

kočí. „Vrátíme se na poslední rozcestí a dáme se na severovýchod.“

„Ciellinský průsmyk?“ mračil se Smrták. „Tam není kde se zastavit. Z vesnice před průsmykem zbyly jen trosky, které už dávno rozmetal čas.“

Kočí jen pokrčil rameny.

„Bouře nebouře, se zablokovanou cestou by nám stejně nezbývalo než jet tamtudy. Kromě toho se mýlíte. Dobrých pět let tam Bernhard provozuje dostavníkovou a obchodní stanicí.“

Lovec lidí zbledl, jako by mu ranhojič pustil žilou.

„Ne,“ zachrčel staženým hrdlem.

„Ale ano, a představte si, že ji pojmenoval Dáblova tlama, ten šprýmař.“

Smrtákova bledá tvář nyní opět připomínala lebku.

„Pokud přepřáhneme, odtáhneme strom stranou,“ navrhl.

„Připřáhnout spřežení ke stromu?“ vytřeštil kočí oči. „I kdybych dokázal najít dostatečné řemení, je to práce na několik hodin. A přes spadlé balvany bychom stejně nepřejeli.“

Valerie, která mezitím zachmuřeně pozorovala temná mračna valící se po setmělé nebeské klenbě, se k nim s povzdechem obrátila.

„Marníme tu zbytečně čas,“ prohlásila. „Teď není čas vymýšlet nesmysly, ale ujíždět jako o život.“

„Paní markraběnka má naprostou pravdu. Ve skutečnosti nemáme na výběr,“ potvrdil Julius a vykročil zpátky ke kabině kočáru.

„Vrátíte mi peníze!“ štěkl Smrták.

„Poslyšte, pane, nyní se už nejedná o peníze, ale o otázku samotného přežití,“ zavrtěl hlavou kočí a vykročil za ostatními pasažéry.

Lovec lidí ještě hodnou chvíli stál na místě a bezmocně zatínal pěsti. Tenhle kšeft se vyvíjel hůř, než si vůbec dokázal představit. Neměl se vracet.

V okamžiku, kdy se kočí vyškřábal zpět na kozlík, Smrták ještě jednou zaklel a rozběhl se ke kočáru.

Nálada v kabině kočáru byla ještě ponuřejší než v dosavadním průběhu cesty. Všichni se nyní tvářili jako Lambrecht, který občas vrhal záštiplné pohledy na markraběte. Vzhledem k tomu, že od cíle jeho pohledů se po jednom obzvláště jedovatém ozvalo zachrápání, jednalo se o zcela zbytečné plýtvání nenávistí.

První po dlouhé době promluvil felčar.

„Všichni se tváříte, jako by nás měli každou chvíli pohřbít. Máme štěstí, že kočí vůbec se spřežením dokázal couvnout a otočit se.“

„Já na vlastní pohřeb jedu. A vy všichni jste moji hrobaři. Doufám, že vás to bude strašit ještě dlouho, šmejdi!“ vyprskl loupežník.

Téměř podvědomě se příkrčil, ale rána nedopadla. Lovec lidí se zdál být ztracený v myšlenkách.

„Není hezké obviňovat ostatní z problémů, které jste si sám způsobil,“ usadila ho Valerie.

„Já jsem chtěl jen to, co mi náleží!“

„Možná byste se měl zkusit zamyslet nad tím, co jste právě řekl,“ ozval se zpod klobouku markrabě.

„Jak se cítíš?“ naklonila se k němu starostlivě jeho žena.

„Lépe, přestože bych ocenil delší spánek. To však, obávám se, nebude na pořadu dne. Špatný čas, špatné místo.“

Valerie se usmála, jako by řekl nějaký žert.

„Vypadá to tak,“ připustila vzápětí. „Zdá se, že pana Pikerta zastávka naší cesty hluboce znepokojila. Pravdou je, že pojmenovat své obydlí jako Ďáblův chřtán není obvyklé. Možná by nám pan Pikert chtěl vysvětlit důvod svého znepokojení.“

Smrťák na ni upřel chladný pohled.

„Nechtěl.“

Julius si odkašlal.

„Myslím, že v tomto případě mohu pan Pikerta zastoupit. Jsem zběžně obeznámen s neblahou historií onoho místa.“

Upřel pohled kamsi za protější stěnu kočáru a na tváři se mu objevil zamyšlený výraz.

„Tak už nás nenapínejte!“ napomenula ho Valerie.

Zamrkal a omluvně se na ni usmál.

„Odpusťte, to jsem neměl v úmyslu. Jen jsem si potřeboval utřídit myšlenky. Stalo se to už dávno. Jak je to dlouho? Pětatřicet let? Možná čtyřicet. Nevím přesně. Někdy v té době došlo k požáru sídla rodu Boisture. Alespoň v tomto kraji. Pokud vím, tento šlechtický rod se jako rakovina rozšířil do mnoha zemí. Většina z nich v ohni zahynula. Tak to alespoň tvrdili vesničané žandárům z Beauclaire, kteří přijeli požár vyšetřit.“

Odmlčel se.

„To nebude vše, že? Protože zatím je to banální historka, která nevysvětluje hrůznou pověst toho místa,“ zeptala se Valerie.

V očích měla náhle ostří.

„Jistěže,“ přikývl Julius. „Sídlo neshořelo celé a v některých zachovalých místech narazili strážníci na velmi znepokojivé stopy. Mnohé z nich se navíc vesničané pokoušeli zakrýt či zničit. Strážníci je ihned iniciativně vzali na mučidla a výsledky vzápětí potvrdily jejich podezření. Rod Boisture v komnatách sídla provozoval

ty nejzvrácenější nesvaté rituály. Umírali při nich lidé... děti. Na vesničanech ovšem rod nešetřil penězi, takže jim pomáhali a po požáru se pokoušeli zahladit stopy po své vině.“

„Co se s nimi stalo?“

Felčar nakrčil nesouhlasně obočí.

„Když byla svědectví předložena rychtáři a soudci, rozhodlo se o exemplárním potrestání. Byla vyslána trestná výprava, která pozabíjela všechny. Muže, ženy, děti. Neušetřili nikoho.“

V kočáru se na hodnou chvíli rozhostilo ticho.

„A to je vše, co o celé té záležitosti vím. Narazil jsem na tuto aféru ve smolných knihách, které jsem studoval.“

„Proč by doktor studoval záznamy prokletých katů?“ mračil se loupežník.

„Mladý muži, mnohé z těch smolných knih nebyly jen úřední záznamy, ale spíš deníky mistrů popravčích. Měli pochopitelně pozoruhodné znalosti lidské anatomie i léčebných postupů. Víte, že v civilizovaných zemích je součástí práva útrpného povinnost kata napravit následky výslechu? A pokud by to nedokázal, bylo by mu provedeno totéž.“

Smrťák se ponuře zachechtal.

„Tak o tomhle jsem v životě neslyšel. Ale co, stejně se máš na co těšit!“

S tím strčil do Lambrechta, který jen zabručel.

„Říkal jsem: v civilizovaných zemích,“ odušil Julius.

„Aisante snad není civilizované?“ zavrčel lovec lidí.

„To si jistě dokážete zvážít sám,“ pokrčil rameny doktor. „Teď už každopádně víte, proč se tomu místu říká Ďáblův chřtán. Na zmínky o rodu Boisture jsem narazil vícekrát, a nikdy v dobrém.“

Tentokrát to byl markrabě, kdo první porušil ticho.

„Jednou se mi dostalo toho pochybného potěšení střetnout se s příslušníky rodu. Jejich špatná pověst je více než zasloužená. Zdá se, že většina z jejich větví propadla okultismu toho nejhoršího ražení.“

Valerie se na něj pátravě zadívala, ale neřekla nic.

„Co to rozvést?“ promluvil tiše a zaujatě Smrťák.

„Nechce se mi,“ opáčil markrabě. „Byla to nepříjemná záležitost a já jsem unavený. Možná později.“

Julius zvedl prudce hlavu.

„Málem bych zapomněl. Měl byste vypít další dávku.“

„Myslím, že to již není třeba. Cítím se mnohem lépe. Jsem jen unavený,“ ujistil ho markrabě.

Valerie nadzvedla klobouk a přiložila mu ruku na čelo.

„Horečka je pryč,“ vydechla s úlevou.

„To rád slyším,“ usmál se doktor.

„Takže jsme tu vlastně všichni úplně šťastní a směřujeme rovnou do Ďáblova chřtánu,“ shrnul to Lambrecht.

Nikdo jeho slova nepovažoval za hodná odpovědi. Jen lampa uvnitř kočáru jako by pohasla.

Smrťák mlčel. Vracely se mu vzpomínky. A ona se vracela s nimi.

Chlad kamenné chodby pronikal skrz podrážky bot, zatímco stékající krev hrála na ruce. Otočil čepelí a muž stojící zády k němu vydal přes dlaň levé ruky zakrývající mu ústa tiché, ale zoufalé zabublání. Na ruku s jílcem meče vychlístla další záplava krve.

Tiše a opatrně složil zbrojnoše na zem. Teprve poté vytáhl širokou čepel z těla. Pokrývaly ji krev a tuk. Tu noc s ní zabil už pět lidí

a rozhodně v tom hodlal pokračovat. Pečlivě čepel otřel o ozbrojencovu prošívanici. Nechtěl, aby ji cokoliv zpomalovalo v jejím díle.

Dříve protivníky litoval. Ve válce stál zpravidla jeden ubožák proti druhému, a zatímco se mordovali mezi sebou, šlechta obou stran je pozorovala a dobře se bavila.

Tohle byl ale jiný případ. Takovým zrudám mohou dobrovolně sloužit jen jiné zrůdy.

Přes to všechno, co viděl a sám způsobil v průběhu válečných tažení, jím pohled do sklepních mučírén otrásl. Katovi, který zůstal naživu jako poslední, nejprve vyřízl jazyk a teprve poté ho otevřel od jedné kyčle k druhé a nechal ho pomalu umírat.

V té chvíli zapochyboval, jestli má jeho snaha vůbec cenu. Uběhlo tolik let. Začal považovat za nemožné, aby byla naživu... Přišel pozdě. Ne, takhle nesměl uvažovat. Jestli mu nakonec zůstane jen pomsta, tak ať!

Musel už být blízko. Zaposlouchal se, a skutečně, jako by z dálky uslyšel cinkání stříbra o porcelán a útržky hovoru. A smíchu.

Vzkypěla v něm krev. Jako by se vysmívali jemu samotnému. Rozhlédl se po chodbě z pískovcových bloků. Klenba byla v pravidelných rozstupech podpírána štíhlými, zdobenými sloupy. Skrze jediné okno pronikal bílý měsíční paprsek. Jen díky měsíčnímu svitu dokázal přelézt vysokou zeď a proniknout dovnitř sídla.

Bodnutí bolesti v dlani ho přimělo sklopit oči. Na hraně levačky měl dokonalý otisk zubů. Hluboký, vytékala z něj tmavě rudá krev a odkapávala na podlahu. Muž, kterého právě zabil, se držel života skutečně zuby nehty.

Znovu se zaposlouchal a dál už si rány na ruce nevyšímal. Prolévání krve mu nevadilo.

Své ani cizí. Zachvěl se v průvanu, který se hnal chodbou. Lezavý chlad kamenných stěn se zakusoval do kostí. Nedostatek podkožního

tuku způsoboval zimomřivost. Na tom ale nezáleželo, konec, na který čekal tolik let, se blížil.

Vykročil chodbou směrem, ze kterého se ozývaly útržky hovoru.

Stáhl se zpět za rám otevřených dveří, jimiž předtím nakoukl do místnosti. Nemohl se ubránit kyselému šklebu na hubené tváři, ze které zřetelně vystupovaly lícní kosti a linie spodní čelisti. Už podle intenzity cinkání nádobí měl uhodnout, že se jedná o kuchyni, a nikoliv hodovní síň.

Černá kuchyně byla velká, se třemi ohništi a dvěma pecemi. Možná až příliš velká pro dva tučné kuchaře a jednu kuchtičku, která ve velkém škopku právě myla drahé nádobí.

Otočil se zpět do chodby. Chtěl odejít, ale v půlce kroku se zastavil. Zatím nenechal naživu nikoho, kdo by mu mohl upadnout do zad. Musí být rychlý.

Vrazil do místnosti. Bližší z kuchařů byl jen pět kroků daleko a otočený zády k němu. Na pracovním stole krájel zeleninu.

Nakonec stačily pouhé tři dlouhé, rychlé kroky. Rozmach a široká čepel meče se kuchaři zasekla mezi krk a rameno. Za mlasknutí masa a praskotu štípaných žeber si vmžiku proklestila cestu téměř do poloviny hrudního koše. Bílou zástěru obarvila záplava rudé.

Muž před ním těžce klesl na kolena a místo výkřiku mu vybublal z úst jen krvavý proud. Odkryl tak zároveň pohled na druhého kuchaře. Ten se právě otáčel od ohniště, kde předtím velkou vidlicí z hrubého železa zkoušel, zdali je kýta na rožni dostatečně propečená. Vytřeštil oči a začal otevírat ústa. Příliš pomalu.

Hubený zabiják v černé kůži se ani nepokoušel vytáhnout čepel meče. Místo toho pustil jílec a hmátl na pracovní stůl po své pravé

ruce. Jako bojovník s oštěpem chystající se k hodu zvedl nad rameno dlouhý rožeň se dvěma dozlatova pečenými kuřaty. Rozpálený tuk stékající po železe mu spálil ruku. Ani si toho nevěšiml.

Mrštil rožněm, jako by něco takového dělal už po tisíci. Hrot s křupnutím pronikl kuchaři přes hrudní kost, proklál mu srdce a vykoul mezi lopatkami. Zasažený padl kupředu jako voják, který se pokouší nalehnout na vlastní meč. Do těla mu tak zajely i postranní štíhlejší hroty. Kuchař pomalu sklouzával dolů po zčernalém železe. Pečená kuřata dotlačil až k rozsoše rožně a poté je vlastní vahou rozdrtil.

Zabiják jedním pohybem vytrhl meč z těla prvního nebožáka. Strašlivá rána se rozšklebila do stran, bíle zasvítily konce žeber. Mrtvý kuchař s vlhkým čvachtnutím přepadl do kaluže krve, která se od něj šířila všemi směry, a zůstal bez pohybu ležet.

Ozval se tříštivý zvuk, který ho přinutil pohlédnout stranou. Kuchtička na něj od škopku zírala vytřeštěnými očima a s rukama přitisknutými na ústa. Na kratičkou chvílku zadoufal, ale nebyla tou, kterou hledal.

Ušklíbl se a poté si výmluvně položil prst přes tenké rty. Několika dlouhými kroky k ní přešel a levačkou ji chytil za paži.

Tiše zasténala bolestí. Všiml si, že odhalené paže jsou pokryté různě starými modřinami přecházejícími od švestkově modré až po tmavě žlutou. Neměl čas se tím zabývat.

„Kde jsou?“ zavrčel. „V hodovní síni?“

Dívka ze sebe vypravila jen nesrozumitelné vyjeknutí.

„Mluv tiše, ale srozumitelně. Jinak tě vyvrhnu jako rybu,“ varoval ji.

Z jeho tónu hned pochopila, že to bylo naposledy. Přikývla a zachrchláním si pokusila pročistit krk.

„Jsou... všichni jsou v hodovní síni, pane,“ potvrdila přiškrčeně.

V okamžiku, kdy dodala ‚pane‘, pocítil touhu ji udeřit. Jen stěžít se mu podařilo opanovat se. Připomněl si, že děvče před ním je jen další obětí proklaté šlechty.

„Odvedeš mě tam a nebudeš zkoušet žádné hlouposti,“ oznámil jí.

Nyní už jí nevyhrožoval, ale ani nesliboval, že jí neublíží. Přestože mu bylo sotva něco přes dvacet let, tyto sliby už nechal dávno za sebou. Dobré konce znal jen z pohádek, které mu kdysi vyprávěla bába.

Dívka přesto odhodlaně přikývla.

Vedla ho skrz dlouhé, prázdné chodby. Držel se jí těsně v patách a stále jednou rukou svíral její nadloktí. Chodby byly jen sem tam osvětlené loučemi. Když se blížili k průchodu, ze kterého prosvítala záře, a jasně uslyšeli zvuky hodokvasu, dívka znejistěla.

„Tohle je ono?“ zeptal se tiše.

„Ano, hodovní síň je před námi.“

„Kolik jich tam je?“

Musela polknout, než odpověděla.

„Je jich tam deset. Deset z rodiny. A čtyři strážní.“

Obrátila se k němu. Její oči byly jako zrcadla duše. Strach hntzdil příliš hluboko. Už napořád se stal její součástí.

„Ale já... já tam nechci jít. Já... nevím, co mám dělat.“

Měl by ji umlčet. Jediným krátkým pohybem čepele navždy vymazat strach z jejích očí. Nemohl. Přes to všechno, co toho večera napáchal, přes odhodlání dosáhnout pomsty za každou cenu nemohl děvčeti ublížit. Přece jen mu ji připomínala.

„Utíkej! Utíkej jako o život,“ řekl a uvolnil sevření.

Kuchtička na nic nečekala a rozběhla se chodbou. Po tváři jí stále stékaly slzy. Kvůli němu...

Dost možná se právě dopustil strašné chyby... Ale na tom nezáleželo. I kdyby děvče zburcovalo zbylé strážce, jeho pomstu nic nezastaví.

Byla vzdálena sotva osm sáhů, ale čtrnáct lidí nebylo málo. Tichounce a opatrně jako kočka našlapoval podél stěny, ve které se nacházel vchod do hodovní síně. Doufal, že je jediný. Bylo by mrzuté, kdyby mu někdo z nich unikl. Tohle musí dobře promyslet. Strážce pokud možno nejdřív a pak to teprve začne.

Vykoukl zpoza rohu a rychle se rozhlédl po sále. Hned za širokým průchodem se nacházelo odpočívadlo lemované zábradlím. Z něj vedlo dolů osm širokých schodů. Přímo u paty schodiště stáli nehnutě dva ozbrojenci ve lněných prošivanicích a s meči a dýkami zavěšenými na opascích.

Podél stěn zakrytých prošivanými sametovými závěsy stály v pravidelných rozestupech mnohoramenné svícný, které osvětlovaly místnost jasně přináležejícím slunečnému dni. To nejdůležitější se však nacházelo uprostřed sálu. Dlouhý a těžký stůl, který se téměř prohýbal pochutinami, o jakých si mohl nechat jen zdát. Od nadívaných křepelek přes výběr paštik až po celou vepřovou nohu, ze které si hodující odřezávali plátky šunky. Pak mu ovšem pohled padl doprostřed stolu. Na obrovském servírovacím tácu leželi naskládání v koprů vaření raci a pečené ryby mnoha druhů. Dominantu menu vodní říše však představovalo cosi jiného. Naaranžovaná tak, aby se zdálo, že sedí, se uprostřed zvedala mladinká rusovlasá dívka. Byla do pasu nahá a její drobná špičatá ňadra vystupovala z bledé hrudi, kterou stejně jako její tvář zdobil poprašek píh. Mrtvé skelné oči měla vytřeštěné, ústa otevřená v němém výkřiku. Neumírala snadno.

Dívčino tělo končilo v úzkém pase, na který kdosi přišel spodní část těla sumce, aby tak vytvořil dojem, že se součástí menu stala skutečná mořská panna.

Sotva desetiletý chlapec zabodl vidličku pod dívčina žebra. Kor-pulentní matrána hocha pleskla přes ruku a okřikla ho. Stejně jako chlapec byla bleďá, černovlasá s hustým obočím. Příbuzenský stav všech stolovníků nebylo možné přehlédnout.

Zabiják jen stěží dokázal polknout zvratky, které se mu draly do úst a sežehly mu jícen. Ruka se pevněji sevřela na jílci meče. Veškeré předchozí plány spláchla žhavá vlna hněvu.

Tři dlouhé kroky a odraz od pískovcového zábradlí schodiště. Ještě ve skoku se otáčel. Doskočil přímo před jednoho z ozbrojenců a bodl. Hrot meče prošel zespodu prošivanicí, žaludek a srdce prorazil jako nic. Druhý ze zbrojnošů pod schodištěm byl přes naprosté překvapení rychlý. Meč měl napůl cesty z pochvy, když mu ruka utátá v lokti upadla na podlahu.

Zabiják neztrácel čas. Jedním máchnutím široké čepele odřál nejblíže stolovníkovi temeno hlavy přechuhující nad vyřezávané opěradlo křesla, které měl nejbliže. Odhalený mozek zasvítíl v červeném moři a sálem se rozezněl křik.

Osmiletá černovláska po levé ruce se na něj vyčítavě podívala. Jedno švihnutí, a dlouhé lokny se zatočily ve vzduchu. Hlava křápla o zem dřív než tělo. Teď už je viděl jasně. Nebyli to lidé, ale zrůdy.

Přesto na okamžik zaváhal a tím ztratil čas. A také si odkryl záda. Ostré šlehnuté v boku ho přimělo obrátit se. Ještě v pohybu rozřtal spodním sekem ženu středního věku od podbřišku po hrudní kost. Střeva se vyvalila z rány. Žena se je marně pokusila nacpat zpět.

Matka dívky, kterou stál? Ta myšlenka zmizela stejně rychle, jako se objevila. Bylo mu to jedno. Koutkem oka si všiml staršího muže stále sedícího za stolem. Ruce nad jeho deskou se mu mihaly v podivných gestech, zatímco si cosi mumlal pod prošeďivěným kněrem.

Se skutečnými čarami se ještě nesetkal, ale ani je nehodlal okusit na vlastní kůži. Vytáhl nůž, který mu trčel z boku. Bolest téměř necítil. Tak jako vždy v průběhu boje.

Vzdálenost byla ideální. Nadhodil si nůž, chytil ho za ostří a hodil. Čepel zajela do mužova krku až po rukojeť. Muž vytřeštil oči, hmátl po noži. Přestože se mu jílec smekal krví, která probublávala kolem rány, nakonec se mu podařilo zbraň vytáhnout.

Chyba, zasmál se v duchu zabiják a dál si ho nevyšmál. Neviděl proto záplavu krve, která vytryskla z mužova hrdla, ani to, jak padl tváří na desku stolu a zůstal bez hnutí ležet.

Jedním máchnutím obouruč smetl toho odporného malého kani-bala z cesty. Síla seku byla taková, že spratka málem rozsekl vedví a čepel zbrzdila až páteř. Drobné tělo dolétlo ke stěně. Červená z něj stříkala jako voda z fontány na nádvoří. Po cestě srazilo jeden ze svícňů.

Matróna ječela tak, že přehlušila všechno ostatní. Dal si na ní záležet. Použil speciální sek, který se naučil od starého žoldněře. Jedním švihem jí odsekl z tváře levou lícní kost a většinu čelisti.

V tom okamžiku se na něj obořili zbylí dva strážní. Chytře obešli stůl tak, aby na něj mohli zaútočit ze dvou stran.

Ten, který se mu pokusil vpadnout do zad, byl rychlejší. Zabiják se stihl otočit v okamžiku, kdy už čepel meče spěchala shora k jeho lebce. Nepokoušel se krýt. Místo toho udělal půlkrok stranou a rychlým obouruční sekem udeřil shora na dopadající čepel, a ještě jí tak přidal na hybnosti. Zároveň však pozměnil její dráhu, takže se zakousla hluboko do hodovního stolu.

Zbrojnoše, kterého to vyvedlo z míry, udeřil hlavicí meče ze strany do spánku. Měl výdrž, to mu musel přiznat. Zamžily se mu oči, ale zůstal stát.

Zabiják se prosmýkl až za něj. Jediným sekem poté strážnému uťal v polovině předloktí obě ruce. Zmrzačený stačil jen krátce vykřiknout, když ho zabiják odkopl pod nohy druhému z ozbrojenců, který se pokoušel zapojit do boje.

To mu poskytlo čas rozhlédnout se po bojišti. Oheň praskal, závěs už z poloviny pohltily plameny. Ohnivě jazyky rychle šplhaly vzhůru a šířily se.

Uviděl, že jeden z mužů rodu Boisture se dostal až ke schodišti. Vztekle vykřikl a leváčkou uchopil opěradlo nejbližšího křesla. S dalším výkřikem mrštil těžkým kusem nábytku, jako by nic nevážil, a neomylně muže zasáhl do zad. Zasažený, který právě došlápl na druhý schod, zařval bolestí a společně s křeslem se skulil zpět dolů.

Zbývající strážný se mezitím dostal na dosah čepele. Zabiják odrazil dva rychlé výpady lehčí zbraně. Byla to jen vějíčka, která ho měla přimět, aby se soustředil na obranu krku a hlavy. Jeho protivník se vzápětí přiblížil a pokusil se mu proseknout břicho.

Kryl si trup nízkou kvartou. Udržel kontakt čepelí a provedl přenos nahoru do tercie. Pak už jen bleskový odsmyk, kterým odkryl protivníkovu hrdlo. Následný vodorovný sek téměř oddělil strážnému hlavu od těla.

Na této straně stolu už nikdo nezbyval. Přeskočil tedy na druhou, přičemž smetl na zem výběr klobás, sýrů a hroznové víno. Nohama srazil ječící ženštinu. Bodl ji a pokračoval dál.

Plešatící muž v sametovém rouchu, který před sebou neohrabaně mával širokou dýkou. Bez zájmu ho smetl stranou, kde dotyčný převrhl další svícen a zůstal jako nehybná krvácející hromada ležet na zemi.

Nyní už hořely závěsy v celé místnosti. Dým začal klesat k podlaže a štípal ho v očích. Jeho zrak se přesto nehybně upíral na muže, který až doteď seděl bez hnutí za stolem. Byl mohutný, oblečený v černém brokátu vyšívaném zlatem. Vlasy měl zastřižené nakrátko, zato uhlově černý plnovous mu spadal až na prsa.

Na okamžik se zarazil. Muž ho sledoval zvláštním nepřítomným pohledem. Skoro jako by hleděl skrze něj.

Ještě než se dostal na dosah čepele, dosud netečný muž vstal. Ten pohyb byl rychlý, jako by se přesunul z jedné polohy do druhé. Ve způsobu, jakým se pohyboval, bylo cosi nepřirozeného, co zabijákovi drnkalo na nervy. Raději to rychle ukončí.

Udeřil obouruč z mírného náprahu. Zápěstí mu náhle sevřelo cosi jako kovářské kleště. Překvapeně k nim sklopil zbraň. To, co mu drtilo zápěstí, nebyly kleště, ale ruce šlechtice v brokátu.

Většina lidí by se už tou dobou svíjela bolestí s jedinou myšlenkou, a sice zbavit se sevření, zabijákova mysl však zůstávala klidná jako hladina lesního jezírka.

Vzdorně pohlédl muži před sebou do tváře. Boisture měl stále ten zvláštní skelný pohled. Poté patriarcha otevřel doširoka ústa. V hloubi jeho hrdla se svíjelo něco jako klubko hadů.

Zabiják ho od sebe vší silou odstrčil. Sevření povolilo a šlechtic padl po zádech přímo do hořícího závěsu. Zamotal se do těžké látky, která se vzápětí utrhla. V pádu rozdmýchané plameny na něj společně se záhyby látky spadly jako hora ohně.

Hořící tkanina se ještě několik okamžiků hýbala, jako by se muž pod ní pokoušel uniknout. Do toho se ozýval podivný křik. Zvláště dutý, podobný ozvěně ledového větru svištěcího mezi skalami. Přes všechny dosavadní hrůzu a žár ohně se z toho zabijákovi ježily vlasy.

Rozkašlal se a nemohl přestat. Musel okamžitě pryč.

Klesl k podlaze a rozhlédl se. Během několika úderů srdce spatřil mezi valíci se kotouči kouře patu schodiště. Po všech čtyřech k němu dolezl. Meč však nepustil. Cítil, že ho ještě bude potřebovat.

Po schodech se ve stoupajícím dýmu vyškrábal poslepu. Za rohem vběhl přímo do skupinky ozbrojenců, která nerozhodně postávala mimo dosah požáru.

Když mezi ně z kouřové stěny vpadl krví zbrocený démon, který je okamžitě začal sekat těžkým mečem na kusy, obrátili se na útěk.

Zabiják si po jejich útěku málem vykašlal plíce. Hned jak se vzpamatoval, rozběhl se chodbou na druhou stranu. Nepochyboval, že vesničané budou tou dobou už na nohou.

Cestou sebral jednu louči. Napadlo ho, že založit ještě pár dalších požárů a důkladně tak vypálit toto nečisté doupě není vůbec špatný nápad.